

бъзлюдна уличка. Най-послѣ побѣдоносни викоуе се разнесохъ: псето бѣ фанато съ аркана — Единъ отъ кучеловцитѣ, бързо го истегли изъ халката, зе го на гърдитѣ си, за да го понесе — Кучето сега квичеше отчаянно, виеше, плачеше, молеше се съ човѣшки гласъ за спасение отъ тие лоши и грозни момчета. Тѣ тръгнахъ и завихъ къмъ улица Леге, а нещастното малко създание, като че прѣдчувствоваше смрътѣта си, плачеше сърдцераздирателно.

Кардашевъ присѣтствуваше нѣмъ и възмутенъ на тая жестока сцена, безъ да слуша глупавото брътвене на дръпналия бѣбрица Каишевъ, хиледи пхти по-малко интересенъ отъ кученцето. Нему му мина прѣзъ ума, че тая случка може да стане прѣдмѣтъ на единъ трогателенъ расказъ.

Но веднага се отказа отъ тая мисль. „Ще бжде смѣшно да изливамъ патосъ надъ едно куче, когато толкова човѣшки страдания, може-би кипятъ около мене“ помисли си той, въ това сжщо врѣме когато Каишевъ, очуденъ, че погледа на Кардашева е отвлѣченъ на друго мѣсто, промѣни свойтѣ обични въпроси: „разбирате?“ на: „слушате?“

— Слушате? господинъ Кардашевъ?

Внезапно Кардашевъ трепна съ цѣлото си тѣло. Кучеловцитѣ се повръщахъ насамъ въ улица „15 Ноемврий“ съ черното кученце и приближихъ до едни малки груби кола, влѣчени отъ една кранта (одевѣ ги нѣмаше тамъ) и издигнахъ кучето да го пустнатъ въ дупката на елѣтката която бѣше въ тие кола. Кардашевъ припна къмъ тѣхъ, съ изражението на силенъ гнѣвъ и съ повѣстителни махания да освободхъ животното. Понеже кучеловцитѣ се противяхъ на заповѣдта му и слѣдвахъ спокойно да тъпчатъ въ дупката кучето, което отчаянно пищеше, обърнато сега къмъ Кардашевъ, той се фърли върху тѣхъ съ дигнатъ бастунъ. Произлѣзе една минута сборичване между литературата и кучеловцитѣ.